

γλυκό σ' ἄν φιλή καὶ γοργόφτερο σ' ἄν πουλάκι ἀνάβει καὶ σβύνεται
 'στῆς νηότης τὰ χεῖλη· ἐκεῖ ποῦ ἡ καρδιά εἶνε γεμάτη ἀπὸ ἀγά-
 πας καὶ χαράς, ὅπου καὶ αὐτὴ ἀκόμη ἡ λύπη εἶνε 'ντυμένη μὲ
 τὰ ὠμορφότερα στολίδια, σ' ἄν συννεφάκι 'στοῦ ἥλιου τὸ βασιλεῖμμα·
 ἐκεῖ ὅπου τὸ δάκρυο εἶνε δροσοῦλα κι' ὁ ἀναστεναγμὸς δροσίζει
 τὰ χεῖλη ὅπως τὸ ζεφυράκι δροσίζει τὸ ρόδο, ἐκεῖ καὶ ἡ ΕΛΕΝΗ
 ἔρριξε μιὰ ματιὰ 'στὴ μανούλα τῆς, ἓνα θλιβερὸ χαμόγελο 'στὸν
 πατέρα τῆς καὶ 'στοὺς ἀδελφούς τῆς καὶ ἡ κατάλευκη ψυχὴ τῆς
 ἐπέταξε 'στὰ οὐράνια. Τὸ τελευταῖο τῆς χαμόγελο ἀπεκρουσταλ-
 λώθηκε 'στὰ χεῖλη τῆς καὶ ἡ τελευταία τῆς ματιὰ ἐπῆρε φωνὴ
 καὶ ζωὴ μέσα 'στὴν καρδιά τῆς μητέρας τῆς. Δύστυχη μητέρα,
 δὲν θὰ 'μπορέσης ποτὲ νὰ λησμονήσης τὴ ματιὰ ἐκείνη ποῦ τὰ
 μισοσβυσμένα μάτια τῆς κόρης σου σοῦ ἔστειλαν γιὰ τελευταία
 φορὰ!

Τώρα ἡ ἄτυχη κόρη λευκοντυμένη σ' ἄν νυφούλα, μὲ κλεισμένα
 τὰ μάτια καὶ μὲ τὰ χέρια σταυρωμένα, ξαπλωμένη 'στὸ φέρετρό
 τῆς, τὸ περιχυμένο ἀπὸ δροσομυρωμένα λουλούδια οὔτε 'μπορεῖ
 κ' ἄν νὰ γυρίσῃ τὴ χλωμὴ τῆς ὄψι καὶ νὰ 'δῇ τὴν παραπονεμένη καὶ
 θλιβερὴν καρδιά ποῦ κάθεται δίπλα τῆς καὶ τὴν πνίγει ἡ ἀγόρταγη
 λύπη. Ἡ καρδιά ἐκείνη ποῦ τόσον καιρὸ ἐπερίμενε νὰ ἐνωθῇ μαζὴ
 τῆς σὲ ὅλη τῆς τὴ ζωὴ τὴν χάνει διὰ παντός κι' οὔτε τὰ τόσα
 τῆς δάκρυα ἀνακουφίζουν τὸν πόνο τῆς. "Ὅλα τὰ γλυκὰ τῆς νηό-
 τῆς ὄνειρα καὶ ὄλαις ἢ φθερωταῖς ἐλπίδες ἐπέταξαν καὶ ἐσβύσαν
 σ' ἄν σκιαῖς ἐμπρὸς 'στοῦ χάρου τὴν ἄγρια ὄψι: καὶ ἀπὸ σήμερα
 ἀφίνει ὅ,τι 'στὸν κόσμον ἀγάπησε ἡ ψυχὴ τῆς 'Ελένης καὶ αὐτὴ
 κλείνετε 'στὸν ἀραχνιασμένο καὶ σκοτεινὸ τάφο, ὅπου τόσα νηῶτα
 τὸ μαῦρο χῶμα κατέφαγε.

Κοιμήσου 'Ελένη, τὸ κυπαρίσσι φυλάει τὸν ὕπνο σου καὶ τὸ
 πουλάκι τῆς αὐγούλας νανουρίζει τὰ ὄνειρά σου, ἂν 'μποροῦν
 ν' ἄλθουν ὄνειρα 'στὴν παντοτεινὴ ἐκείνη νύκτα τοῦ τάφου σου!

[1884] *

ΙΩΑΝΝΗΣ Κ. ΠΟΛΕΜΗΣ

ΜΥΘΟΣ.

"Ἦτανε ὁ Ζεὺς μιὰ μέρα στὴν καλὴ του
 Κ' ἐμοίραζε χαρίσματα τοῦ κόσμου.

"Ὅλα τὰδινε μὴ ὅλην τὴν ψυχὴ του
 Χωρὶς ν' ἀφίνη νὰ τοῦ λένε δ' ὦ σ' ἴ μ ο υ.

Κ' εἶχε δώσει μὲ τ' ἄλλα του καλὰ

* Ἐγγραφή τὴν ἡμέραν τοῦ θανάτου τῆς πολυκλύστου κόρης 'Ελένης Α. Ἀρσένου, τὸ
 πρῶτον δὲ νῦν δημοσιεύεται.

Καλὸ κεφάλι καὶ καλὴν καρδιά.
 Τὸ Ῥιζικὸ ποῦ ἀκούει τὴν ἄσπτεία
 Πόκανε ὁ Ζεὺς εἰς τὰ χαρίσματά του,
 Τρέχει; πάει στὸ θεόσπητο τοῦ Δία
 «Ἐδοσες, λέει, τοῦ Κόσμου σου τοῦ κάτου
 «Μὲ μίας καλὴ καρδιά, καλὸ κεφάλι!
 «Μὰ γίνεται ἀλαλιά πουλὶο μεγάλη;
 «Μὰ τῶρα τῶν ἀνθρώπων τί τοὺς μένει
 «Γιὰ νὰ μοιάσουν κ' ἐκεῖνοι τοὺς Θεούς;
 «Νοήμονες ὁμοῦ κ' ἀγαπημένοι,
 «Δὲν θε νᾶχουνε χρεία τοὺς Οὐρανοὺς.
 «Καὶ γι' αὐτὴ σου τὴν τόση ἀνοησία
 «Θὰ κάνωμε οἱ Θεοὶ τῶρα νηστεία!
 «Δὲ θε νὰ ξέρης βέβαια πόσο ἀξίζουμε
 «Τὰ δὺω ἐκεῖὰ δοσμένα ὁμοῦ μὲ μία.
 «Ἐκεῖνα τοὺς θνητοὺς ἰσοθεΐζουμε
 «Ἄλλ' ἐγὼ τσοὺ σικόνω ἀπ' τὴν ἀξία
 Διορίζοντας ἀπὸ ἓνα στὸν καθένα,
 Καὶ σπανίως, ἂν ποτέ, ζευγαρωμένα.

1884.

ΑΝΔΡΕΑΣ ΛΑΣΚΑΡΑΤΟΣ

ΘΗΡΕΥΤΗΣ ΝΕΟΣΣΩΝ.

Πέρα ὡς πέρα στ' ἀκρογιαλί,
 πέρα ὡς πέρα στὴ βραχιά,
 τὴν ἄγρια καὶ τὴν τραχειά,
 ἀκούεται βοὴ μεγάλη.

Σηκόνεται σὰν τὸ βουνὸ
 τὸ κῦμα τὸ ἀγριωμένο
 καὶ σπάζει, λύνει σὲ ἀχνὸ
 στὸ βράχο τὸ σιδερωμένο.

Καὶ ἀποσύρεται μὲ βιά
 καὶ ὡς σπῆς ρίζαις φανερόνει
 τὴ φυκισμένη ἀκρογιαλιά,
 καὶ χύνεται, τὴν ξαναχώνει.

Σφυρίγματα, ρουχαλιτὰ
 ἀκούονται μὲς στὰ ρουκούνια,

ποῦ ξεφυσοῦνε δυνατά,
 σὰν δράκου φλογερά ρουθούνια.

Τί μουσική! τί μυρολόγι!
 θαρρεῖς διαβόλων σκυλολόγι
 μὲς στὰ κουφώματα κτυποῦνε,
 καὶ ὄργαν' ἄγρια φυσοῦνε.

Σ' αὐτὸ τὸ φοβερὸ ἀγῶνα,
 ποῦ γίνεται στὴν ἐρημιά,
 ψυχὴ δὲν παραστέκει μιά!
 τὰ σύννεφα περνοῦνε μόνα

Καὶ μὲ κατάμαυρο φτερο
 τὸν ἴσκιο βιαστικὸ ξαπλόνουν,
 καὶ στοῦ πελάγου τὸν ἀφρὸ
 τὰ ὄρνεια κράζουν καὶ μαλόνουν.